

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΕΚΗΜΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1888.

ΑΡΙΘ. 247.

Συνδρο. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

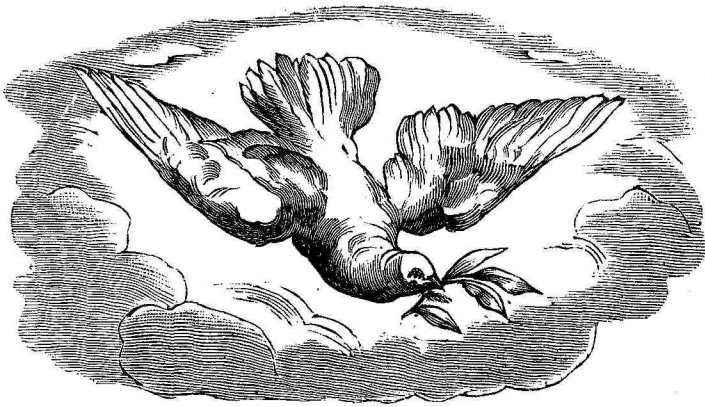
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῆ φρ. 2. Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Η ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ ΤΟΥ ΝΩΕ.

«Ολοι οι μικροί μου ἀναγνώσται ἤξεύρουσιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Κατακλισμοῦ, πῶς ὁ Θεὸς ἕνεκα τῆς κακίας, ἢ ὁποιαῖς πλεονάσεν εἰς τὴν γῆν, ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ κατακλισμοῦ καὶ διέταξε τὸν Νῶε, ὅστις μόνος ἐξ ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἦτο δίκαιος, νὰ κατασκευάσῃ κιβωτόν, τῷ ἔδωκε δὲ καὶ τὰ μέτρα τοῦ ὕψους, τοῦ πλάτους καὶ τοῦ μήκους, κατὰ τὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ κάμῃ αὐτήν, καὶ τὴν χωρίσῃ εἰς δωμάτια. Εὐρέθη δέ, ὅτι ὄλα τὰ πλοῖα, ὅσα κατασκευάσθησαν κατὰ τὴν ἀναλογίαν ταύτην ἦσαν ταχύτερα καὶ μεγαλειτέρας χωρητικότητος παρὰ τὰ ἄλλα.

Ἡ περιστέρα τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε.

Ὁ Νῶε ὑπήκουσεν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν κατασκευὴν τῆς κιβωτοῦ, ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐμπαιζόμενος καὶ θεωρούμενος μωρὸς ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ἐπὶ 120 ὄλα ἔτη. Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην βεβαίως θὰ ἐνησχολήθησαν πολλοὶ ἐργάται — οἱ ὅποιοι καθ' ἑαυτοὺς θὰ ἐγέλων μετὰ τὴν μωρίαν τοῦ Νῶε. ἀλλ' ὅταν ἤρχισεν ὁ κατακλισμὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐπνίγοντο, ἔδλεπον δὲ τὴν κιβωτόν ἐπιπλέουσιν ὡς παπὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, τότε ἐνόησαν τὴν ἀπάτην των, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργά. Οὕτω συμβαίνει μετὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀνθρώπων, περιγελοῦν τὴν θρησκείαν, καὶ θεωροῦν μωροὺς τοὺς εὐσεβεῖς, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ κατακλισμὸς τοῦ θανάτου, ἀνακαλύπτουν τὴν ἰδικήν τους μωρίαν καὶ κλαίουσιν ἀλλ' εἰναι πολὺ ἄργά.

καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα, ὅστις ἐπήγαγε καὶ ἤρχετο ἕως οὗ ἐξηράνθησαν τὰ ὕδατα ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα ἀπέστειλε τὴν περιστέραν δις καὶ τὴν δευτέραν φορὰν ἐπέστρεψε φέρουσα εἰς τὸ ράμφος τῆς φύλλον ἐλαίας, ἐξ οὗ ἐσυμπέραναν ὁ Νῶε ὅτι ἔπαυσαν τὰ ὕδατα.

ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς μᾶς παρέχει τὸ λαμπρότατον φῶς, τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, καὶ τὸ τάχιστον μέσον πρὸς ἀποστολὴν εἰδήσεων, τὸ ὁποῖόν κατέχομεν. Εἶναι δὲ ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν, καὶ σκέψις γίνεται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀγχόνην καὶ τὴν λαιμητόμον. Διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἢ φωνῆ δύναται νὰ μεταδοθῇ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις, καὶ μᾶς κάμνῃ ἱκανοὺς νὰ ἀκούωμεν τὸν ἦχον τοῦ περιπατήματος τῶν μυϊῶν, νὰ ἀνακαλύπτωμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην ποσότητα ξένου μετάλλου ἀναμιγμένου μετὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσοῦ νομίσματα, εἴτι δὲ τὴν ὑπαρξίν σφαίρας τυρεκίου εἰς τὸ σῶμα. Τὸν ἠλεκτρισμὸν μεταχειρίζομεθα ἤδη πρὸς ἀποχώρισιν τῶν μορίων μετάλλου τινὸς ἀπὸ τὰς περὶ ὁδὸς οὐσίας, μετὰ τὰς

Ἀφοῦ ὁ Νῶε ἐτελείωσε τὴν κιβωτόν καὶ εἰσήγαγε κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ τὰ διάφορα ζῶα, καὶ εἰσήλθε καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἐκλείσθη ἡ κιβωτὸς καὶ ἤρχισεν ὁ κατακλισμὸς, ὅστις ἐξηκολούθησεν 11 περίπου μῆνας καὶ κατέπνιξε πᾶν ζῶον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς.

Κατὰ τὸν 12^{ον} μῆνα ὁ Νῶε ἤνοιξε μίαν τῶν θυρίδων τῆς κιβωτοῦ

ὅποιος εὐρίσκειται ἠνωμένον, ἀφοῦ αὐταὶ λειοτριβῶσι, καὶ πρὸς κίνησιν ἀτροπῶν καὶ ἀτραμαζῶν.

Προστίθενται νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ φονεύωσι τοὺς διὰ τὸ μακελλεῖον βόας, οἱ ὅποιοι τώρα σφάζονται, καὶ πρὸς καθαρισμόν τῶν ὑπονόμων τῶν πόλεων.

Καὶ ἡμῶς εἰσέτι δὲν γνωρίζομεν τίποτε περὶ τῆς φύσεώς του. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως φρονίμως ποιοῦντες δέχονται τὴν ὑπέρσῃαν του, καὶ ἐπιφωλεύονται ἐξ ἄλλων ὅσα γνωρίζουν περὶ αὐτοῦ, ἀφίνοντες πᾶν ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν.

Πῶσον φρονίμως θὰ ἐπραττον οἱ ἄνθρωποι, ἂν ἐφέροντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς πρὸς τὰς πνευματικὰς δυνάμεις! "Ὅστις ἀρνέεται νὰ μεταχειρισθῇ τὸν ἠλεκτρισμόν, ἕως οὐ ἐξηγηθῶν τὰ μυστήριά του θὰ ἦναι ἐπίσης μωρός, ὡς ὁ ἀρνούμενος νὰ παραδεχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον, διότι δὲν ἐννοεῖ τὰ μυστήριά του. "Ὅ,τι θεωρεῖται βλακῶδες ἐπιστημονικῶς, πρέπει νὰ θεωρῆται τὸ αὐτὸ θρησκευτικῶς.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Συμφώνως μὲ τὰς ὁδηγίας ταύτας οἱ δύο νέοι ἐτοποθετήθησαν τὴν ἐπομένην νύκτα εἰς τὸ ὄρισμένον μέρος καὶ ἤρχισαν διὰ μιᾶς νὰ τρώγουν τὰ ἀναψυκτικά, τὰ ὅποια ταχέως τοὺς ἐφερον ὕπνον, ὅθεν καὶ οἱ δύο ἐξηπλώθησαν εἰς τὰς πολτρώνας τῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἐκοιμῶντο ὕπνον βαθύν. "Ὅταν δὲ τὸ ὰρολόγιον τοῦ παλαιοῦ πύργου ἐσήμανε 12, ὁ Σεβαστιανὸς ἐξηγέρθη καὶ ἐκάλεσε τὸν σύντροφόν του, ὅστις δὲν ἐξύπνησε εὐκόλως, ἀλλ' οὕτως ἀντὶ νὰ ἐξυπνήσῃ, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πολτρώνας.

Ὁ Σεβαστιανὸς ἠκροάζετο προσεκτικώτατα, διότι εἶχεν ἐντελῶς ἀφρυνισθῆ, ἀλλὰ τὰ πάντα ἦσαν ἡσυχά, καὶ οὔτε ἐξω εἰς τὸν δρόμον ἠκούετο τι. Ἐπροσπάθησε δὲ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν Ἰωάννην, διότι ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ, ἀλλὰ ματαιῶς. Τελευταῖον κατὰ τὴν 1 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκούνησεν αὐτὸν τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ Ἰωάννης ἐξύπνησε καὶ ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας, ἀφοῦ δὲ ἔμαθε παρὰ τοῦ Σεβαστιανοῦ ὅτι ἦτο περασμένον τὸ μεσονύκτιον, «Τώρα, εἶπεν, εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τί γίνεται· ἂν φοβῆσαι ἔλα ὀπισθέν μου.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰωάννης ἦνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, τὴν ὅποιαν εἶχον ἡμικεκλεισμένην ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀκούουν, καὶ ἐξῆλθον. Μόλις ὅμως ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος ἐκ τῆς ἀνοικτῆς αὐλοθύρας, ἔσβυσε τὸ φῶς, τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του. Τοῦτο τὸν ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, εἰς τὴν βίαν του δὲ ἐρρίψεν ἐντὸς τοῦ δωματίου τὸν Σεβαστιανόν, ὅστις ἤρχετο ὀπισθέν του, καὶ πρὶν οὗτος συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του, εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δωμάτιον, ἐκλείδωσε τὴν θύραν δις, καὶ ἐξέβαλε τὸ κυτίον τῶν πυρῶν, διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸ ὅποιον ἐκράτει κηρίον.

Ἄλλὰ τί συνέβη λοιπόν; ἐφώναξεν ὁ Σεβαστιανὸς σηκωθείς εἰς τοὺς πόδας του, καὶ ἰδὼν τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ φῶς τοῦ λύχνου τόσον χλωμόν καὶ τρέμοντα. Εἰπέ μοι, παρακαλῶ τί τρέχει, καὶ διατί τρέμεις τόσο;

— Τί νὰ τρέχῃ — ἐψιθύρῃσεν ὁ Ἰωάννης, — ἡ θύρα τῆς αὐλῆς ἦτο ἀνοικτή! καὶ εἰς τὴν κλιμακα κατέβαινε μία μορφή, ἡ ὅποια εἰς τὴν θέαν τοῦ φωτὸς ἀμέσως ἐχάθη!» Ἡ ἀγγελία αὕτη ἔκαμε καὶ τὸν Σεβαστιανόν νὰ τρέμῃ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, οἱ δύο δὲ νέοι ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ καθίσουν πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἔμειναν χωρὶς νὰ κινήθωσιν μέχρι τῆς πρωΐας, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ ἀκούωνται περιπατοῦντες ἐξω εἰς τὸν δρόμον.

Τότε δὲ λαβόντες θάρρος ἐξῆλθον καὶ οἱ δύο ἁμοῦ κρατούμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας, ὡς δύο παιδία, τὰ ὅποια κατείχοντο ὑπὸ τρομεροῦ φόβου, καὶ ἀφοῦ ἔκλεισαν τὴν αὐλοθύραν, ἡ ὅποια ἦτο ἀνοικτή, ἐπῆγον εἰς τῆς κ. Λουκίας καὶ τῆς εἶπον τί συνέβη εἰς αὐτοὺς τὴν παρελθούσαν νύκτα.

Ἀφοῦ ἤκουσε τὴν διήγησιν τοῦ Ἰωάννου, ἐκάθησε καὶ ἔγραψε τοιαύτην ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Σῆσμαν, ὅποιαν δὲν εἶχε λάβει ποτὲ πρότερον, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι συμβαίνουν εἰς αὐτὴν πράγματα ἀνήκουστα. Τῷ διηγήθη δὲ τὰ συμβαίνοντα, ὅτι ἡ θύρα τῆς αὐλῆς εὐρίσκετο πᾶσαν πρωΐαν ἀνοικτή, καὶ ὅτι κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀσφαλῆ, καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ προῖδη, τί ἤμποροῦσε νὰ συμβῇ ἕνεκα τοῦ μυστηριώδους τούτου περιστατικοῦ.

Ὁ κ. Σῆσμαν ἀπεκρίθη ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀφήσῃ ὅλας τὰς ὑποθέσεις του καὶ νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως. Τὴν ἱστορίαν τοῦ φαντάσματος θεώρει γελοῖαν καὶ ἠλιπίζειν, ὅτι ἡ ταραχὴ θὰ παρήρχετο ταχέως. Ἐὰν δὲ τὰ πράγματα ἐξηκολούθουν νὰ ἦναι εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, τὴν παρεκάλει νὰ τῷ γράψῃ, καὶ τότε θὰ ἤρχετο ἀμέσως. Ἐπρόσθετε δὲ, ὅτι ἠλιπίζειν, ὅτι αὐτή, ὡς διευθύντρια τῆς οἰκίας του, θὰ ἐλάμβανεν ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀποτελεσματικὴν ἀνακάλυψιν τοῦ παιγνιδίου, τὸ ὅποιον ἐπαίζετο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ κ. Λουκία δὲν εὐχαριστήθη ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Σῆσμαν, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῆς δὲν ἔλαβε εὐχαριστοτέραν ἀπάντησιν. «Καθ' ὅλον τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον ἐζησα εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ποτὲ δὲν εἶδον φαντάσματα. Ἐὰν δὲ τώρα ἤρχισαν νὰ φαίνωνται τοιαῦτα, πρέπει